

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

5. De aliis effectibus, qui solent interdicto attribui.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

PUNCTUM V.

Quod peccatum sit violatio interdicti?

- 1 Clericus violans interdictum sine personale; sine locale ministrando Sacramentum, peccat mortaliter. Idem est ex se quoad officia divina.
- 2 Ex levitate materia peccatum veniale in officiis divinis esse potest.
- 3 Ex exercitio Ordinum minorum vix Clericus committere peccatum mortale potest.
- 4 Laici recipientes Sacramentum; mortale peccatum committunt.
- 5 Enumerantur casus in quibus ob assistentiam divinis officiis peccatum mortale laici committunt.
- 6 Aliqui censent seculo Ecclesie committunt, violentia, & fraude nullum committere peccatum in casu, divinis in loco interdicto assistentes.
- 7 Certum est peccatum aliquod esse, & probabilius esse mortale.
- 8 Duplex conditio necessaria est pro obligatione cuiuslibet interdicti.

Loqui possumus de Clericis, & de laicis. Clericus violans interdictum sine personale, sine locale ministrando Sacramentum, vel illud recipiendo, peccat mortaliter, quia contra prohibitionem Ecclesiasticam in re gravi delinquit, neque huic conclusioni aliquis est qui contradicat. Quoad officia vero divina in loco interdicto dubius est Caetan. verbo interdicti violatio. Sed reliqui omnes Doctores constanter affirmant ex se & ex suo genere, peccatum mortale esse violationem interdicti cuiuscunque sine localis, sine personalis. Quare Clericus interdictus divinis assistens, vel in loco interdicto officia divina celebrans aliter quam permissum est, peccatum mortale committit, nisi ex parvitate materiae, vel ignorantia excusetur. Vti docuit ex communi sententia Toler. lib. 1. cap. 20. Sayr. lib. 5. thesauri, cap. 1. num. 5. Suar. disp. 34. sect. 4. a num. 10. Coninch. disp. 17. dub. 3. a num. 64. Bonac. de interdicto, disp. 5. pun. 7. num. 3. Paul. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. cap. 3. num. 1. Gaspar Hurtado de interd. diff. 10. num. 32.

Dixi ex se, & ex suo genere, nam ex levitate materiae saepe veniale peccatum esse potest. Si enim parti officii divini arbitrio prudentis non notabili clericus interdictus assistat, vel illam recitet in loco interdicto absque moderatione praescripta in cap. alma mater, non mortale, sed veniale peccatum committit, vti relati Doctores advertunt. Quare inquit Suar. dicta sect. 4. num. 13. si Sacerdos celebrans in loco interdicto ostium apertum esse permittat, dum cantatur Evangelium, vel sit offertorium, vel post communionem orationes recitentur, non mortaliter, sed venialiter tantum peccat. Quia imo addit, si casu contingat ostium ab ingredientibus apertum relinqui, non teneri Sacerdotem celebrantem illicdistere, donec claudatur, quia non licet ita facile sacrum misterium intermittere, tamen interim dum ostium clauditur Epistola, aut Evangelium dicatur: satis est cauere ne nimia sit dilatio. Quod si oportuerit signo aliquo admonere loci & temporis opportunitas, & decencia serventur.

Ex exercitio autem minorum ordinum vix unquam clericus committere mortale potest, quia horum ordinum ministratio, & officia exercentur a clericis tanquam propria ordinis, sed qualiter ab aliis laicis exerceri possunt. Sicuti tradit Suar. dicta disputat. 34. sect. 4. num. 9. Aulla 5. p. disputat. 5. dub. 2. §. notandum. Bonac. de interdicto, disput. 5. p. 7. numero 4. vers. dixi.

Quoad laicos atinet dubium esse non potest peccatum grave committere, si interdicti aliquod Sacramentum sibi prohibitum recipiant, quia directè ab eorum receptione vi personalis interdicti excludantur, & cum materia gravis sit non est vnde à peccato mortali excusetur. Idem est si in loco interdicto illud recipiant. Quia eo ipso quo Sacerdotibus prohibita est illius Sacramenti ministratio, consequenter laicis prohibetur eius receptio. Præterquam quod nullus recipere Sacramentum potest, quin illius ministracionem virtualiter perat, & ad ipsum cooperetur. Ergo ex hac parte excusari illa actio à mortali nequit. Sicuti tradit Suar. disput. 34. sect. 2. numero 6. & disput. 34. sect. 5. num. 9. Coninch. disp. 17. dub. 3. in fine num. 69. Paul. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. cap. 3. num. 2. conclus. 2. Gaspar Hurtado, de interd. difficult. 10. in fine num. 32.

Si vero de assistentia divinis loquamur, sunt aliquot casus, in quibus omnes ferè Doctores damnant laicum peccati mortalis. Primo, si compellant clericum in loco interdicto publice, & solemniter celebrare. Secundo si pullatis campanis, vel publico præconio præsumant convocare populum ad audienda divina in loco interdicto. Tertio si præsumant impedire, ne excommunicati, vel interdicti notifi-

Q 3

receptionem; quin potius ex cap. sacro de sentent. excommunicat. & cap. 15. cui eodem tit. in 6. & aliis non leviter inferuntur censuram esse, siquidem solum ibi enumeratur prohibitam huic interdicto esse divinum celebrationem, & auditionem, & sepulturam. Ergo cum nulla de Sacramentorum receptione mentio facta sit, intelligi debet permissa. Præterea id ipsum colligitur ex dicto cap. De viro nefando. & cap. latorem, ubi post interdictum latum communio specialiter prohibetur.

Neque obstat fundamentum oppositum, fateor enim Ecclesiam deputatam esse ad Sacramenta ministranda, & recipienda; ex interdicto autem ab ingressu Ecclesie non prohiberis omnibus, ad quæ Ecclesia deputatur, sed illis tantum, quæ ex aliquo textu colliguntur, cum vero ex nullo colligatur Sacramentorum receptionem prohiberi, asserendum non est. Neque refert hanc receptionem graviolem, & excellentiorem esse divinum officiorum assistentiam, quia inde non probatur prohibitam esse, sed ad summum prohiberi debuisse. Præterquam quod illa receptio est, excellentior sit non est ita frequens, ac ministratio divinorum, illorumque assistentia.

Potro privilegium concessum pro illis quatuor festivitibus, in quibus in cap. alma mater, permittitur interdicti interesse divinis, ad interdictos ab Ecclesie ingressu extenditur. Sicuti notavit var. disp. 35. sect. 2. num. 5. in fine, siquidem interdicti ab Ecclesie ingressu non efficacius excludantur à divinis officiis, quàm absolute interdicti.

§. V.

De aliis effectibus qui solent interdicto attribui.

- 1 Non prius iurisdictione.
- 2 Neque indulgentiarum consecutione.
- 3 Neque suffragiis Ecclesie.

Primus enumerari solet privatio iurisdictionis. Circa quem effectum distinguendum est de iurisdictione spirituali, & temporalis, & de iurisdictione fori interioris, & exterioris. Item de interdicto absolute lato, vel lato ab ingressu Ecclesie. Si loquamur de interdicto absolute lato, nullatenus privatur iurisdictione fori temporalis, sine spirituali, sine fori interioris, sine exterioris excepta iurisdictione, que in administratione aliquorum sacramentorum, & in officiis divinis exercetur, quia ex nullo textu hæc pœna interdicto annectitur. Sicuti tradit Nauarr. cap. 27. num. 176. Couarruv. 2. p. cap. alma. §. 1. num. 3. Vgolino. tab. 1. cap. 3. §. 2. Henrici. cap. 43. num. 4. Suar. disp. 35. sect. 4. num. 14. Aulla disp. 4. dub. 5. conclus. 5. Sayrus lib. 5. cap. 6. num. 11. Bonac. de interdicto, disp. 5. punct. 6. num. 1. Vnde interdictus absolute excommunicatur, suspenditur, & ab his censuris absolvi potest, quia hæc ad iurisdictionem, & non ad ordinis officium pertinent, & ob eandem rationem potest indulgentias concedere, conferre beneficia, proferre sententias, testamentum condere, & similia, quia nullibi absolute hæc interdicto prohibentur. Sicuti notant prædicti Doctores.

Idem dicendum est de interdicto ab Ecclesie ingressu, solum est differentia, quod hic interdictus privatur omni usu iurisdictionis in Ecclesia exercendo, qui ad Sacramentorum administrationem, officiorumque divinorum pertinet, quia ab his omnibus remouetur, vti constat ex §. præcedenti dictis. At absolute interdictus potest sibi aliqua Sacramenta ministrare, potest enim in foro interiori penitentes absolvi, quod tamen interdictus ab Ecclesie ingressu nequit. Argum. cap. sacro de sentent. excommunicat. & ibi Glossa, & cap. cui, eodem tit. lib. 6. docent Doctores relati.

Secundus effectus est indulgentiarum consecutio. De quo effecta breuiter dicendum est, ex vi nullius interdicti exclusum esse interdictum ab hac indulgentiarum consecutione, quia nullibi id cauetur. Per accidens tamen impediri potest. Nam si interdictus sit personalis specialis, & causa interdicti non penituit, impeditur ab indulgentiis consequendis non ex vi interdicti, sed ex peccato mortali in quo perseverat.

Deinde si opera iniuncta ad indulgentias consequendas nequit præstare, quia ex vi interdicti ab eorum executione remouetur, impeditur etiam ab indulgentiarum consecutione, sed hoc impedimentum formaliter non provenit ex interdicto, sed ex eo quod non apponitur conditio operum, sub qua indulgentia sunt concessæ. Sicuti cum Vgolino tradit Sayrus lib. 5. cap. 9. in fine. n. 27. Bon. de int. disp. 1. c. 6. p. 6. in fine. n. 4.

Tertius effectus esse potest privatio suffragiorum, & honorum Ecclesie. Sed dicendum est hanc privacionem nulli interdicto annecti, quia ex nullo textu colligitur. Quare si ex culpa, & peccato non impediatur interdicti horum bonorum participacione, nequaquam ex vi interdicti ab ea exclusi sunt, sed pro ipsi, sicuti pro aliis fidelibus Ecclesia preces fundere potest, vti advertit Sayr. lib. 3. thes. cap. 9. n. 26.

Ferd. de Castro. Sum. Mor. Pars VI.